

שֵׁשׁ מִצְוֹת תְּמִידוּת

הגהה. שוית' ה' לנגדי תמיד הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלקים, וכו"

רמ"א אר"ח סימן א' סעיף א'

הרצאה לקיים "שוית' כראוי יזדרז לקיים מה שנכתוב בשם ספר החינוך, ומפני גודל חביבותם העתיקים כמה גדולים בספריהם. וזה לשון החינוך (בהקדמתו ובסימן כ"ה כ"ו תי"ז תי"ח תל"ב שפ"ז) שש מצוות חיובו תמיד, לא יפסקו מעל האדם אפילו רגע אחד כל ימיו, וכל זמן וכל רגע שיחשוב בהן קיים מ"ע, ואין קץ למתן שכר המצוות, ואלו הם...

ובכלל זנות הוא מי שהוא רודף אחר תאוות העולם מבלי שיכון בהם כלל לכוונה טובה, כלומר, שלא יעשה אותם כדי שיעמד בריא ויוכל להשתדל בעבודת בוראו, רק פונתו תמיד להרבות תענוגים גדולים לנפשו.

כל זה לקטתי מלשונו הנחמד בקצרה, וקילורין הם לעינים, ואשרי המקימם כראוי.

ביאור הלכה אר"ח סימן א' סעיף א'

לזכר ולעילוי נשמות

ר' חיים ישראל בן ר' משה יהודה ז"ל
מרת שרה בת ר' שמואל הלוי ע"ה

For additional copies please contact:
973.477.7370 | sixmitzvos@gmail.com

להיות יראת השם יתברך על פניו תמיד לבלתי יחסא, ועל זה נאמר: "את ה' אלקיך תירא". ומי שבא דבר עברה לידו, חייב להעיר רוחו ולתת אל לבו באותו הפרק, שהקדוש-ברוך-הוא משגיח בכל מעשי בני-אדם אף אם יהיו במחשך מעשיהם, וישיב להם נקם לפי רע המעשה, וכדכתיב: "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה' וגו'".

שלא נתור אחר מחשבת הלב ויראית העינים, שנאמר: "ולא תתורו אחרי לבבכם וגו'", ואמרו חכמים: "אחרי לבבכם" זו אפיקורסות, "ואחרי עיניכם" זו זנות. ובכלל אפיקורסות הוא כל מחשבות זרות שהם הפך דעת התורה,

א להאמין שיש אלוך אחד בעולם שהמציא כל הנמצאות, ומחפצו ורצונו הוא כל מה שהוא עכשיו ושהיה ושיהיה לעדי עד, ושהוא הוציאנו ממצרים ונתן לנו התורה. וזהו מצות עשה, דכתיב: **"אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך וגו'"**, ופרושו: תדעו ותאמינו שיש לעולם אלוך המשגיח, שהרי הוצאתיך מארץ מצרים.

ב שלא נאמין בשום אלהים זולתו, שנאמר: **"לא יהיה לך אלהים אחרים על פני"**. ואפלו מודה שהקדוש-ברוך הוא שולט על הכל, רק שיזמה בדעתו שמסר הנהגת העולם למלאך או לכוכב, הרי זה מודה בעבודה זרה ועובר על "לא יהיה לך אלהים אחרים על פני". אלא

אמין שהקדוש-ברוך הוא בעצמו ובכבודו משגיח בכל העולמות, ואין לשום נברא כח לעשות דבר בלתי רצונו. ולכן נקרא הקדוש-ברוך הוא אלקי האלהים.

ג ליחדו, שנאמר: **"שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד"**, ופרושו: שמע ישראל ודע כי ה' שהנה את הכל ברצונו והוא אלקינו המשגיח בכל העולמות, הוא ה' אחד בלי שום שתוף.

ד לאהב המקום ברוך הוא, שנאמר: **"ואהבת את ה' אלקיך וגו'"**. וכיצד גייע האדם לאהבה? הוא על-ידי התורה, וכדאיתא בספרי: לפי שנאמר 'ואהבת', איני יודע כיצד לאהב את המקום? תלמוד לומר "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך

היום על לבבך", שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם, כלומר, שעל-ידי ההתבוננות בתורה יכיר את גדלתו של הקדוש-ברוך הוא שאין לו ערך ולא קץ, ותתישב האהבה בלבו בהכרח. וענין המצוה, שיראה האדם להשים כל מגמתו וכל מחשבתו אחר אהבת השם יתברך, ויעריך בלבו כי כל מה שיש בעולם מעשר ובנים וכבוד, הכל הוא כאין נגד אהבתו יתברך, וייגע תמיד בבקשת חכמת התורה למען ישיג ידיעה בה'. והקובע את מחשבתו בענינים הגשמיים ובהבלי העולם שלא לשם שמים, רק להתענג ולהשיג כבוד, בטל עשה זו וענשו גדול.

הגה. שוית'ה' לנגדי תמיד הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלקים, וכו"

רמ"א אר"ח סימן א' סעיף א'

הרצ'ה לקיים "שוית'ה" כראוי יזדרז לקיים מה שנכתוב בשם ספר החינוך, ומפני גודל חביבותם העתיקים כמה גדולים בספריהם. וזה לשון החינוך (בהקדמתו ובסימן כ"ה כ"ו תי"ז תי"ח תל"ב שפ"ז) שש מצות חיובן תמיד, לא יפסקו מעל האדם אפילו רגע אחד כל ימיו, וכל זמן וכל רגע שיחשוב בהן קיים מ"ע, ואין קץ למתן שכר המצות, ואלו הם...

ובכלל זנות הוא מי שהוא רודף אחר תאוות העולם מבלי שיכון בהם כלל לכוונה טובה, כלומר, שלא יעשה אותם כדי שיעמד בריא ויוכל להשתדל בעבודת בוראו, רק פונתו תמיד להרבות תענוגים גדולים לנפשו.

כל זה לקטתי מלשונו הנחמד בקצרה, וקילורין הם לעינים, ואשרי המקימם כראוי.

ביאור הלכה אר"ח סימן א' סעיף א'

לזכר ולעילוי נשמות ר' יצחק מאיר בן ר' שלום ז"ל מרת טרוילע בת ר' יהודה ע"ה

For additional copies please contact:
973.477.7370 | sixmitzvos@gmail.com

להיות יראת השם יתברך על פניו תמיד לבלתי יחסא, ועל זה נאמר: "את ה' אלקיך תירא". ומי שבא דבר עברה לידו, חייב להעיר רוחו ולתת אל לבו באותו הפרק, שהקדוש-ברוך-הוא משגיח בכל מעשי בני-אדם אף אם יהיו במחשך מעשיהם, וישיב להם נקם לפי רע המעשה, וכדכתיב: "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה' וגו'".

שלא נתור אחר מחשבת הלב ויראית העינים, שנאמר: "ולא תתורו אחרי לבבכם וגו'", ואמרו חכמים: "אחרי לבבכם" זו אפיקורסות, "ואחרי עיניכם" זו זנות. ובכלל אפיקורסות הוא כל מחשבות זרות שהם הפך דעת התורה,

א להאמין שיש אלוך אחד בעולם שהמציא כל הנמצאות, ומחפצו ורצונו הוא כל מה שהוא עכשיו ושהיה ושיהיה לעדי עד, ושהוא הוציאנו ממצרים ונתן לנו התורה. וזהו מצות עשה, דכתיב: **"אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך וגו'"**, ופרושו: תדעו ותאמינו שיש לעולם אלוך המשגיח, שהרי הוצאתיך מארץ מצרים.

ב שלא נאמין בשום אלהים זולתו, שנאמר: **"לא יהיה לך אלהים אחרים על פני"**. ואפלו מודה שהקדוש-ברוך-הוא שולט על הכל, רק שיזמה בדעתו שמסר הנהגת העולם למלאך או לכוכב, הרי זה מודה בעבודה זרה ועובר על "לא יהיה לך אלהים אחרים על פני". אלא

אמין שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו ובכבודו משגיח בכל העולמות, ואין לשום נברא כח לעשות דבר בלתי רצונו. ולכן נקרא הקדוש-ברוך-הוא אלקי האלהים.

ג ליחדו, שנאמר: **"שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד"**, ופרושו: שמע ישראל ודע כי ה' שהנה את הכל ברצונו והוא אלקינו המשגיח בכל העולמות, הוא ה' אחד בלי שום שתוף.

ד לאהב המקום ברוך הוא, שנאמר: **"ואהבת את ה' אלקיך וגו'"**. וכיצד גייע האדם לאהבה? הוא על-ידי התורה, וכדאיתא בספרי: לפי שנאמר 'ואהבת', איני יודע כיצד לאהב את המקום? תלמוד לומר "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך

היום על לבבך", שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם, כלומר, שעל-ידי ההתבוננות בתורה יכיר את גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא שאין לו ערך ולא קץ, ותתישב האהבה בלבו בהכרח. וענין המצוה, שיראה האדם להשים כל מגמתו וכל מחשבתו אחר אהבת השם יתברך, ויעריך בלבו כי כל מה שיש בעולם מעשר ובנים וכבוד, הכל הוא כאין נגד אהבתו יתברך, וייגע תמיד בבקשת חכמת התורה למען ישיג ידיעה בה'. והקובע את מחשבתו בענינים הגשמיים ובהבלי העולם שלא לשם שמים, רק להתענג ולהשיג כבוד, בטל עשה זו וענשו גדול.